

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce:

S. Č.

zastoupen advokátem JUDr. Mgr. Jiřím Drobečkem
sídlem Štefánikova 14, Hodonín

proti

žalovanému:

Ministerstvo financí

sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2012, č. j. 904/74483/2011

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Předmět sporu

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prominutí doměřené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2003 až prosinec 2004 v celkové výši 441 747 Kč.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na znění § 55a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků s tím, že prominout lze daň jen z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. Za nesrovnalost nelze považovat nezákonnost ani jinou nesprávnost aplikace platných daňových právních norem. O nesrovnalost půjde zejména v případech účinků zákonem nepředvídaných nebo nezamýšlených, např. kdyby při striktním dodržení platné zákonné úpravy došlo v některém případě ke dvojímu zdanění téhož poplatníka, aniž by bylo toto dvojí zdanění zákonem výslovně zamýšleno. Aplikace důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování zákonů je vzhledem ke své povaze výjimečná, jejím hlavním smyslem je pružně reagovat na možné protiklady v daňových zákonech. Důvody uváděné žalobcem v žádosti o prominutí (pozdě vykonaná daňová kontrola, nesprávná výše stanovené daně, dobrá platební disciplína, postižení živelní katastrofou apod.) nelze považovat za důvody nesrovnalosti vyplývající z daňových zákonů. Prominutím daně nelze nahrazovat řádné i mimořádné opravné prostředky, které měl žalobce v průběhu daňového řízení.

II.
Obsah žaloby a související vyjádření

3. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí z důvodu absence základních náležitostí s tím, že byl zkrácen přímo na svých právech. Tyto námitky konkretizuje následovně:
4. Žalobce namítá, že v napadeném rozhodnutí chybí jedna ze základních náležitostí rozhodnutí, a to uvedení právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno. Skutečnost, že musí být uvedeny minimálně dva právní předpisy, vyplývá jednak z množného čísla, které je použito v ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní a poplatků, vyplývá to i z nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 9/06, dle něhož musí být uvedeny ve výroku rozhodnutí jak hmotněprávní, tak procesní předpisy. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný odkázal pouze na ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků ve spojení s ustanovením § 264 odst. 6 daňového řádu, zákona č. 280/2009 Sb., tedy jen na jeden právní předpis.
5. Žalobce dále namítá nesprávnost poučení o nemožnosti uplatnit opravné prostředky, jež bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí. Jde o rozhodnutí, které závisí na volné úvaze správních orgánů, proto v souladu s ustálenou judikaturou mělo být připuštěno užití řádného opravného prostředku, jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, i z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 A 69/2000-55, ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 85/2005-43.
6. Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal s důvody, které žalobce v žádosti o prominutí daní uvedl; chybí správní úvaha, na jejímž základě by mohl žalovaný výrok rozhodnutí vydat. V případě

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

napadeného rozhodnutí došlo ke zneužití správního uvážení. Z § 55a zákona o správě daní a poplatků totiž vyplývá, že se zde hovoří o nesrovnalostech z uplatňování daňových zákonů, může jít i o nesoulad postupu správce daně či daňového subjektu s daňovými zákony, který vzniká v průběhu jejich nesprávného či nezákonného uplatňování. Závěr žalovaného, že vady rozhodnutí či nesprávný postup správce daně nelze posoudit jako nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů je nesprávný. Je to zřejmé zejména z dikce ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků, konkrétně z termínu „vyplývajících“. Žalobce poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 103/06 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 25/2002-42. To, že došlo k doměření daňové povinnosti po uplynutí prekluzivní lhůty podle § 47 zákona o správě daní a poplatků, znamená naplnění důvodů pro prominutí daně, přičemž k prekluzi musí správce daně přihlédnout z úřední povinnosti.

7. Dále žalobce namítá, že dodatečné platební výměry byly vydány věcně nepřislušným správcem daně, neboť byly vydány po uplynutí prekluzivní lhůty. Proto je rozhodnutí je nicotné.
8. V dalších partiích žaloby rozebírá žalobce skutečnost, že došlo k prekluzi daňové povinnosti, zejména zdůrazňuje, že nebyl správcem daně v minulosti učiněn úkon, který by směřoval k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení.
9. Z těchto žalobce důvodů navrhuje, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že napadené rozhodnutí má zákonem požadované náležitosti – bylo v něm odkázáno na § 55a zákona o správě daní a poplatků, který upravuje prominutí daně; žádné další hmotněprávní ustanovení neexistuje.
11. K otázce opravných prostředků žalovaný uvedl, že argumentace rozhodnutími Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 25/2002-42 a č. j. 6 A 69/2000-55 je nepřiléhavá, protože tato rozhodnutí se zabývají otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí založených na tzv. absolutní volné úvaze ve správním soudnictví. Otázkou přípustnosti řádných opravných prostředků se nezabývají. V rozsudku č. j. 1 Afs 85/2005-45 se pak soud zabýval ustanovením § 65 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, které je však formulováno v zákoně odlišně od § 55a odst. 4 zákona o správě daní a poplatků.
12. Žalovaný setrvává na názoru, že institut prominutí daně je specifickým prostředkem liberační povahy, jehož předmětem je posouzení jiných skutečností, než které vedly k vyměření daně. Při uplatnění tohoto institutu nedochází k nápravě či odstranění vad rozhodnutí či nesprávného postupu správce daně při aplikaci daňového zákona. Důvodem pro prominutí daně podle uvedeného ustanovení je pouze existence nesrovnalostí při uplatňování daňových zákonů, smyslem je reagovat na možné protiklady v daňových zákonech, nesrovnalostí není ani nezákonnost ani nesprávnost aplikace platných daňových předpisů. K nápravě či odstranění vad nezákonnosti vyměřené daně slouží jiné opravné prostředky, než je prominutí daně. Institut prominutí daně nemá sloužit k suplování funkce ostatních opravných prostředků či k obcházení lhůt pro jejich podání, pokud již uplynuly. Z těchto důvodů tvrzení žalobce směřující k nezákonnosti vyměření daně je v dané věci irelevantní.
13. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým postupem k výzvě soudu nevyjádřil nesouhlas a žalobce svůj původní nesouhlas odvolal a vyjádřil výslovný souhlas s rozhodnutím bez jednání.
16. Žaloba není důvodná.
17. Žalobce poukazuje na to, že dle § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní a poplatků musí rozhodnutí jako jednu ze základních náležitostí obsahovat uvedení právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno s tím, že z použitého možného čísla vyplývá, že musí být uvedeny minimálně dva právní předpisy, což je doloženo i nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 9/06.
18. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. V daném případě bylo napadeným rozhodnutím rozhodováno o žádosti žalobce o prominutí daně z přidané hodnoty podle § 55a zákona o správě daní a poplatků. Zákon o dani z přidané hodnoty, který je hmotněprávním předpisem ve vztahu k této dani, žádné ustanovení o prominutí pravomocně vyměřené či doměřené daně neobsahuje. Takové ustanovení je obsaženo pouze v zákoně o správě daní a poplatků, a to v § 55a tohoto zákona, na které žalobce sám v žádost o prominutí odkázal. Je tedy zřejmé, že jediný právní předpis, podle něhož bylo rozhodováno a jehož ustanovení tak mohlo být v rozhodnutí o žádosti žalobce uvedeno, je toliko § 55a zákona o správě daní a poplatků. Lze jen dodat, že žalovaný správní orgán v souladu se zákonem odkázal i na § 264 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, tedy na přechodné ustanovení nyní platného procesního předpisu na úseku daní. Pro úplnost lze konstatovat, že ani žalobce neuvádí žádný konkrétní předpis, který by měl být v napadeném rozhodnutí uveden.
19. Žalobce dále namítá nedostatečné poučení, protože v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky; k tomu žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.
20. Odkazy na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu považuje soud za nepřiléhavé. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, je patrné, že soud se v něm zabýval otázkou, zda rozhodnutí, jejichž vydání závisí na volném uvážení správního orgánu, jsou rozhodnutími, která podléhají přezkumu ve správním soudnictví, a otázkou, zda účastník správního řízení, jehož výsledkem je takovéto správní rozhodnutí, je aktivně legitimován k podání žaloby ve správním soudnictví. Obdobné platí o rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 A 69/2000-55, z jehož obsahu je zřejmé, že předmětem posuzování Nejvyšším správním soudem bylo rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí finančního ředitelství o zastavení řízení ve věci žádosti o prominutí daně z převodu nemovitostí, přičemž však šlo o posouzení otázky splnění podmínek prominutí daně podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, darovací a o dani z převodu nemovitostí, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 169/1998 Sb. Předmětem přezkoumání soudem nebylo rozhodnutí, které by

bylo vydáno podle § 55a zákona o správě daní a poplatků. Ani jedno ze zmíněných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tak neřeší otázku poučení o řádných opravných prostředcích, není proto zřejmé, z jakých důvodů žalobce uvedenými rozhodnutími v příslušné části své žaloby argumentuje.

21. K argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 85/2005-43, je třeba konstatovat, že předmětem přezkoumání soudem bylo rozhodnutí správce daně ve věci prominutí daňového nedoplatku podle § 65 zákona o správě daní a poplatků. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odvolání proti rozhodnutí, které je vydáno podle § 65 zákona o správě daní a poplatků, není přípustné pouze tehdy, je-li žádosti o prominutí daňového nedoplatku vyhověno; v případě nevyhovění žádosti o prominutí nedoplatku je nutno užití opravného prostředku připustit. Žalobce neuvádí žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že závěr uvedený v tomto rozsudku je potřeba vztáhnout i na rozhodování podle § 55a zákona o správě daní a poplatků, přičemž je zřejmé, že dikce obou ustanovení (§ 65 odst. 5 a § 55a odst. 4 zákona o správě daní a poplatků) je rozdílná. Zatímco § 65 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků uvádí, že není přípustné odvolání proti rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku, z výslovné dikce § 55a odst. 4 uvedeného zákona vyplývá, že se nepřipouštějí opravné prostředky proti rozhodnutí o žádosti o prominutí daně. To znamená, že výklad ve vztahu k § 65 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků nelze na případy, kdy je rozhodováno podle § 55a uvedeného zákona použít. Z § 55a odst. 4 zákona o správě daní a poplatků zcela jednoznačně vyplývá, že se nepřipouštějí žádné opravné prostředky proti rozhodnutím o žádostech o prominutí daně, tedy proti rozhodnutím jak pozitivním, tak negativním. Na rozdílnost obou institutů i na rozdílnost dikce uvedených právních ustanovení ostatně poukázal i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 Afs 44/2009-64, v němž rovněž dospěl k závěru, že proti rozhodnutím o prominutí daně, která jsou vydávána podle § 55a zákona o správě daní a poplatků, nelze opravné prostředky uplatnit.
22. Žalobce taktéž namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí s tím, že žalovaný se nevypořádal se všemi důvody uvedenými v žádosti o prominutí, a s tím, že chybí správní úvaha a důvody rozhodnutí jsou zřejmé pouze částečně. Dále s odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 6 A 25/2002-42 poukazuje na to, že každé správní uvážení není neomezené; žalobce má za to, že došlo ke zneužití správního uvážení. Poukazuje na náleznost Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 103/6 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 25/2002-42, ze kterých vyplývá, že naplnění podmínek pro prominutí daně nelze zužovat pouze na nesrovnalosti legislativního charakteru. Dle žalobce měl žalovaný zohlednit prekluzi daňové povinnosti.
23. Pokud jde o námitky uvedené v této části žaloby, považuje soud za nezbytné poukázat na charakter žalobou napadeného rozhodnutí v této věci. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 8 Afs 14/2014-29, ve kterém se jmenovaný soud zabýval povahou rozhodnutí o prominutí daně podle § 55a zákona o správě daní a poplatků a konstatoval, že jde o rozhodnutí, na které není právní nárok, jde o rozhodnutí, které je vydáváno na základě správního uvážení. Správní uvážení se uplatní tehdy, pokud s existencí určitého skutkového stavu není v příslušné právní normě jednoznačně spojen jediný nutný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní úpravou. V případě žádosti podle § 55a zákona o správě daní a poplatků má správní orgán možnost i při naplnění zákonných předpokladů daň neprominout. Nesmí však

rozhodnout libovolně, žadatel o prominutí daně nemá nárok na kladné vyřízení žádosti, ale má právo na řádný proces. Kromě správního uvážení obsahuje § 55a neurčitý právní pojem „nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů“. Z popsané povahy rozhodnutí pak vyplývá také omezený rozsah soudního přezkumu. Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení vymezeném v souladu se zákonem a zda nebylo zatíženo případnou svévolí rozhodujícího orgánu. Současně posuzuje, zda úvaha správního orgánu neodporuje zásadám logiky a má dostatečnou oporu ve zjištěných skutečnostech.

24. Zdejší soud konstatuje, že žalobce v příslušné části své žaloby v podstatě obecně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když uvádí, že se žalovaný nevypořádal se všemi důvody, které žalobce uvedl v žádosti. Z podané žaloby není zřejmé, jaké konkrétní důvody má žalobce na mysli, resp. jaké jím tvrzené důvody nebyly žalobou napadeným rozhodnutím vypořádány. Ve zcela shodné obecné poloze soud považuje za potřebné konstatovat, že bylo povinností správního orgánu, aby se vypořádal s otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro prominutí daně či nikoliv, bylo tedy jeho povinností posoudit, zda jsou zde dány nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů. Žalobce tvrdí, že tato úvaha v napadeném rozhodnutí uvedena není. Uzavírá, že tím, že je v § 55a zákona o správě daní a poplatků uvedeno slovo „vyplývající“, má správce daně možnost napravit nezákonný postup správce daně prvního stupně, a to za stavu, kdy tato nezákonnost byla zjištěna s časovým odstupem. Nezákonnost pak spatřuje v tom, že k doměření daňové povinnosti došlo po uplynutí prekluzivní lhůty podle § 47 zákona o správě daní a poplatků.
25. K poněkud nesourodé formulaci uplatněných námitek v této části žaloby je vhodné poukázat na znění § 55a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož lze daň zcela nebo částečně prominout z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. Soud má na rozdíl od žalobce za to, že formulace „nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů“ a „nesrovnalost uplatňování daňových zákonů“ má zcela shodný obsah. Při úvaze o důvodnosti podané žaloby soud vycházel ze závěrů Ústavního soudu, který, jak je výše uvedeno, konstatoval, že uvedený právní pojem „nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů“ umožňuje správním orgánům vyhodnotit, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého právního pojmu, přičemž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek. To je pak na uvážení správního orgánu, který takový následek určí (již zmíněné usnesení ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 2323/07).
26. V žalobě označuje žalobce jako nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů výslovně toliko skutečnost, že k doměření předmětné daňové povinnosti došlo po uplynutí prekluzivní lhůty, která je stanovena v § 47 zákona o správě daní a poplatků. Podle názoru soudu nelze v případě tvrzeného vyměření daně po uplynutí prekluzivní lhůty hovořit o nesrovnalostech vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. Je-li v průběhu daňového řízení (nutno zdůraznit řízení o vyměření či doměření daně) zjištěno, že uplynula marně lhůta pro vyměření či doměření daně, je s touto skutečností spojen jediný následek, tj. nemožnost vyměřit či doměřit daň. To znamená, že případné vyměření či doměření daně po uplynutí zákonem stanovené lhůty je nezákonností, kterou je nutno napravit v průběhu daňového řízení (původního daňového řízení o vyměření či doměření daně), popřípadě v rámci následného soudního přezkumu rozhodnutí o vyměření či doměření daně. Institut

prominutí daně k nápravě takové nezákonnosti nemůže sloužit, neboť se nejedná o nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů, ale o nezákonnou aplikaci práva, jíž příslušelo žalobci zcela v souladu se zásadou *vigilantibus iura* bránit se právě ve vyměřovacím (doměřovacím) řízení, popřípadě v následném soudním přezkumu rozhodnutí o vyměření či doměření daně. Opačný závěr by znamenal, že by v každém případě, kdy by daňový subjekt dospěl k závěru, že jeho daňová povinnost byla vyměřena či doměřena v rozporu se zákonem, bez ohledu na svoji procesní aktivitu v původním řízení, mohl tvrdit, že jsou splněny podmínky pro prominutí daně, a to v zásadě bez časového omezení.

27. Pokud žalobce namítá, že správce daně byl povinen přihlížet k prekluzi z úřední povinnosti, lze v obecné poloze s tímto tvrzením souhlasit. Nelze s ním však souhlasit ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí. Jak již bylo výše uvedeno, otázka, zda k vyměření či doměření daně došlo po uplynutí prekluzivní lhůty, je otázkou skutkovou a právní, kterou je nutno vyřešit v rámci původního řízení o vyměření či doměření daně. Měl-li žalobce za to, že dodatečné platební výměry byly vydány po uplynutí prekluzivní lhůty, nic mu nebránilo v tom, aby se v rámci tohoto původního vyměřovacího řízení bránil jak podáním odvolání, tak případně správní žalobou k soudu.
28. Pokud jde o namítanou absenci úvahy žalovaného o tom, proč nejsou naplněny důvody pro vyhovění jeho žádosti o prominutí daně, soud konstatuje, že jistě si lze představit podrobnější odůvodnění, nicméně soud má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné: žalovaný správní orgán alespoň příkladmo vymezil, v čem nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů mohou spočívat a v čem nikoli, a tímto prizmatem posoudil žalobcovu žádost (srov. bod 2 tohoto rozsudku).
29. Žalobce dále v podané žalobě namítá, že správce daně nebyl příslušný k vydání rozhodnutí a rozhodnutí je tak nicotné, a to proto, že správce daně vydal rozhodnutí po uplynutí prekluzivní lhůty podle § 47 zákona o správě daní a poplatků. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. S odkazem na již uvedené soud jen shrnuje, že případné rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti poté, kdy uplynula zákonem stanovená prekluzivní lhůta, může znamenat nezákonnost rozhodnutí, rozhodně však nejde o skutečnost, která by způsobovala, že správce daně, který takové rozhodnutí vydal, by nebyl k vydání rozhodnutí věcně příslušný. Pokud by marně uplynula prekluzivní lhůta pro vyměření, resp. doměření daně, šlo by o nezákonnost rozhodnutí, to však neznamená, že by nastala fikce, že uplynutím prekluzivní lhůty přestává být dosud věcně a místně příslušný správce daně daň vyměřit či doměřit věcně nepřislušným.
30. K závěrečné námitce, v níž žalobce rozebírá důvody, v nichž spatřuje, že došlo k prekluzi jeho daňové povinnosti, soud konstatuje, že s ohledem na shora uvedené se žalobce dostává mimo rámec předmětu tohoto řízení, neboť tato námitka se svým obsahem vztahuje k doměřovacímu daňovému řízení, nikoli k řízení o prominutí daně. Proto v nynějším řízení není prostoru, aby se touto námitkou soud věcně zabýval.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

32. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31.května 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.